

Απόφαση **275 / 2018** (Δ, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 275/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Δ' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ειρήνη Κιουρκτσόγλου - Πετρουλάκη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Δημητρούλα Υφαντή, Χαράλαμπο Καλαματιανό, Ειρήνη Καλού και Σοφία Ντάντου, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 3 Νοεμβρίου 2017, με την παρουσία και του Γραμματέα Αθανασίου Λιάπη, για να δικάσει μεταξύ: Του αναιρεσειόντος - καλούντος: Ν. (D.) Ν. (D.) του Γ. (G.), κατοίκου ..., ο οποίος παραστάθηκε με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Νικόλαο Σταθόπουλο, που δήλωσε στο ακροατήριο ότι ο αναιρεσειών παραιτείται από το δικόγραφο της από 10-9-2013 αίτησής του για αναίρεση της 329/2010 απόφασης του Εφετείου Ναυπλίου ως προς τους 1ο και 2η των αναιρεσιβλήτων.

Των αναιρεσιβλήτων: 1) Κ. Κ. του Χ., 2) Ω. Κ. του Ν., κατοίκων ..., οι οποίοι δεν παραστάθηκαν, ούτε εκπροσωπήθηκαν στο ακροατήριο και 3)

αναιρεσίβλητης - καθ' ης η κλήση: Ανώνυμης ασφαλιστικής και αντασφαλιστικής εταιρείας με την επωνυμία "...", που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Λάζαρο Χατζηθέμελη, που δήλωσε στο ακροατήριο ότι ανακαλεί την από 31-10-2017 δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ και παρίσταται.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 10-7-2007 αγωγή του ήδη αναιρεσειόντος, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Σπάρτης.

Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 371/2008 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 329/2010 του Εφετείου Ναυπλίου.

Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσειών με την από 10-9-2013 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, παραστάθηκαν μόνο ο αναιρεσειών και η 3η των αναιρεσιβλήτων όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Η Εισηγήτρια Αρεοπαγίτης Σοφία Ντάντου διάβασε την από 1η-10-2014 έκθεσή της, με την οποία εισηγήθηκε την παραδοχή των δευτέρου, καθώς και του δευτέρου τμήματος του τρίτου λόγων της αναιρέσεως και την απόρριψη των λοιπών λόγων αυτής.

Ο πληρεξούσιος του αναιρεσειόντος ζήτησε την παραδοχή της αίτησης αναίρεσης, ο πληρεξούσιος της 3ης των αναιρεσιβλήτων την απόρριψή της, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τις διατάξεις των άρθρων 294, 295 § 1, 297 και 299 ΚΠολΔ, που εφαρμόζονται, σύμφωνα με το άρθρο 573 § 1 του ίδιου κώδικα και στη διαδικασία της δίκης για την αναίρεση, προκύπτει ότι η παραίτηση από το δικόγραφο του ένδικου μέσου της αναίρεσης που έχει ασκηθεί κατ' άρθρο 495 § 1 ΚΠολΔ, ολική ή μερική (και ειδικότερα ως προς ορισμένους μόνο αναιρεσιβλήτους), μπορεί να γίνει, χωρίς συναίνεση του αντιδίκου του

παραιτουμένου, πριν από την έναρξη της προφορικής συζήτησης της υπόθεσης, ή με δικόγραφο που επιδίδεται στον αντίδικο του παραιτουμένου ή με δήλωση που καταχωρίζεται στα πρακτικά είτε από τον ίδιο τον διάδικο είτε από τον κατ' άρθρ. 96 ΚΠολΔ πληρεξούσιο δικηγόρο του, ο οποίος μάλιστα δεν απαιτείται να έχει ειδική προς τούτο (για την παραίτηση από το δικόγραφο) πληρεξουσιότητα (αφού αυτή κατ' άρθρ. 98 ΚΠολΔ απαιτείται για την παραίτηση από το σχετικό δικαίωμα), αρκούσης και της γενικής (άρθρ. 94 § 1, 96 § 1 ΚΠολΔ). Η νομότυπη ως άνω παραίτηση έχει ως συνέπεια ότι η αναίρεση θεωρείται ότι δεν ασκήθηκε και επιφέρει αντίστοιχη (ανάλογη με το περιεχόμενο και την έκτασή της) κατάργηση της δίκης, η παραίτηση δε που γίνεται κατά την συζήτηση με δήλωση καταχωριζόμενη στα πρακτικά είναι έγκυρη, έστω και αν ο αναιρεσίβλητος, στον οποίο αφορά, δεν συμμετέχει, ούτε κλητεύθηκε να παραστεί στην συζήτηση, μη δημιουργουμένου στην τελευταία περίπτωση απαραδέκτου της συζήτησης κατ' άρθρ. 576 § 3 ΚΠολΔ λόγω μη κλήτευσής του (ΑΠ 1581/2010). Στην προκειμένη περίπτωση, από τα πρακτικά της παρούσας απόφασης προκύπτει, ότι κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από την οικεία σειρά του πινακίου δεν εμφανίσθηκαν ούτε παραστάθηκαν με δήλωση κατά το άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ οι δύο πρώτοι των αναιρεσιβλήτων, για τους οποίους ο αναιρεσείων δεν προσκομίζει ούτε επικαλείται σχετικές εκθέσεις επιδόσεως της κρινόμενης αίτησης με την περιεχόμενη σ' αυτή κλήση προς εμφάνιση για την αναφερόμενη στην αρχή της απόφασης δικάσιμο. Ο αναιρεσείων, αντιθέτως, με δήλωση, που καταχωρήθηκε στα πρακτικά της παρούσας συζήτησης, διά του κατ' άρθρο 96 ΚΠολΔ πληρεξουσίου Δικηγόρου Ν. Σ., πριν από την έναρξη της προφορικής συζήτησης της υπόθεσης, δήλωσε ότι παραιτείται από το δικόγραφο του ένδικου μέσου της αναίρεσης, που έχει ασκηθεί κατ' άρθρο 495 παρ. 1 ΚΠολΔ ως προς τους δύο πρώτους των αναιρεσιβλήτων. Η δήλωση αυτή έχει το προβλεπόμενο από το άρθρο 295 ΚΠολΔ αποτέλεσμα και η αναίρεση θεωρείται ότι δεν ασκήθηκε ως προς αυτούς και επιφέρει αντίστοιχη κατάργηση της δίκης ως προς τους ανωτέρω αναιρεσιβλήτους. Εξάλλου, παράβαση κανόνα δικαίου, που ιδρύει τον λόγο αναίρεσεως του άρθρου 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ, υπάρχει εφόσον αυτός δεν εφαρμοσθεί, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του ή εάν αυτός εφαρμοσθεί, ενώ δεν έπρεπε ή αν εφαρμοσθεί εσφαλμένα (Ολ.ΑΠ 36/1988 ΕλλΔ 1989 1153). Ενώ έλλειψη νόμιμης βάσης, που ιδρύει τον λόγο αναίρεσεως του αριθμ. 19 του ανωτέρω άρθρου υπάρχει, όταν στην ελάσσονα πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά ή τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται, βάσει του πραγματικού του κανόνα δικαίου, για την επέλευση της απαγγελθείσας έννομης συνέπειας, ή την άρνησή της ή αντιφάσκουν μεταξύ τους (Ολ.ΑΠ 25/2004).

Κατά την διάταξη του άρθρου 931 ΑΚ "η αναπηρία ή η παραμόρφωση που προκλήθηκε στον παθόντα λαμβάνεται υπόψη κατά την επιδίκαση της αποζημιώσεως αν επιδρά στο μέλλον του. Ως αναπηρία θεωρείται κάποια έλλειψη της σωματικής, νοητικής ή ψυχικής ακεραιότητας του προσώπου, ενώ ως παραμόρφωση, νοείται κάθε ουσιώδης αλλοίωση της εξωτερικής εμφανίσεως του προσώπου, η οποία καθορίζεται όχι αναγκαίως κατά τις απόψεις της ιατρικής, αλλά κατά τις αντιλήψεις της ζωής. Περαιτέρω, ως μέλλον νοείται η επαγγελματική, οικονομική και κοινωνική εξέλιξη του προσώπου. Δεν απαιτείται βεβαιότητα δυσμενούς επιρροής της αναπηρίας ή παραμορφώσεως στο μέλλον του προσώπου. Αρκεί και απλή δυνατότητα κατά τη συνήθη πορεία των

πραγμάτων. Στον επαγγελματικό-οικονομικό τομέα η αναπηρία ή παραμόρφωση του ανθρώπου, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, αποτελεί αρνητικό στοιχείο στα πλαίσια του ανταγωνισμού και της οικονομικής εξελίξεως και προαγωγής του. Οι δυσμενείς συνέπειες είναι περισσότερο έντονες σε περιόδους οικονομικών δυσχερειών και στενότητας στην αγορά εργασίας. Οι βαρυνόμενοι με αναπηρία ή παραμόρφωση μειονεκτούν και κινδυνεύουν να βρεθούν εκτός εργασίας έναντι των υγιών συναδέλφων τους. Η ΑΚ 931 προβλέπει επιδίκαση από το Δικαστήριο χρηματικής παροχής στον παθόντα αναπηρία ή παραμόρφωση, εφόσον συνεπεία αυτών επηρεάζεται το μέλλον του. Η χρηματική αυτή παροχή δεν αποτελεί αποζημίωση, εφόσον η τελευταία εννοιολογικώς συνδέεται με την επίκληση και απόδειξη ζημίας περιουσιακής, δηλαδή διαφοράς μεταξύ της περιουσιακής καταστάσεως μετά το ζημιογόνο γεγονός και εκείνης που θα υπήρχε χωρίς αυτό. Εξάλλου, η συνέπεια της αναπηρίας ή παραμορφώσεως ανικανότητα προς εργασία, εφόσον προκαλεί στον παθόντα περιουσιακή ζημία αποτελεί βάση αξιώσεως προς αποζημίωση, που στηρίζεται στην ΑΚ 929 (αξίωση διαφυγόντων εισοδημάτων). Όμως η αναπηρία ή παραμόρφωση ως τοιαύτη δεν σημαίνει κατ' ανάγκη πρόκληση στον παθόντα περιουσιακής ζημίας. Προέχον και κρίσιμο είναι το γεγονός της αναπηρίας ή παραμορφώσεως ως βλάβης του σώματος ή της υγείας του προσώπου, ως ενός αυτοτελούς έννομου αγαθού, που απολαύει και συνταγματικής προστασίας, σύμφωνα με τις παραγράφους 3 και 6 του άρθρου 21 του Συντάγματος, όχι μόνο στις σχέσεις των πολιτών προς το Κράτος, αλλά και στις μεταξύ τους σχέσεις, χωρίς αναγκαίως η προστασία αυτή να συνδέεται με αδυναμία πορισμού οικονομικών ωφελημάτων ή πλεονεκτημάτων. Έτσι, ορθότερη κρίνεται η ερμηνεία της ΑΚ 931, που την καθιστά εφαρμόσιμη, σύμφωνα με την οποία προβλέπεται από τη διάταξη η επιδίκαση στον παθόντα αναπηρία ή παραμόρφωση ενός εύλογου χρηματικού ποσού ακριβώς λόγω της αναπηρίας ή παραμορφώσεως, χωρίς σύνδεση με συγκεκριμένη περιουσιακή ζημία, η οποία άλλωστε και δεν δύναται να προσδιοριστεί. Το ποσό του επιδικαζόμενου κατά την ΑΚ 931 εύλογου χρηματικού ποσού εξευρίσκεται κατ' αρχήν με βάση το είδος και τις συνέπειες της αναπηρίας ή παραμορφώσεως αφενός και την ηλικία του παθόντος αφετέρου. Είναι πρόδηλο, ότι η κατά την ΑΚ 931 αξίωση είναι διαφορετική: α) από την ΑΚ 929 αξίωση για διαφυγόντα εισοδήματα του παθόντος, που κατ' ανάγκη συνδέεται με επίκληση και απόδειξη συγκεκριμένης περιουσιακής ζημίας, λόγω της ανικανότητας του παθόντος προς εργασία, και β) από την κατ' άρθρο 932 χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Είναι αυτονόητο ότι όλες οι παραπάνω αξιώσεις δύνανται να ασκηθούν είτε σωρευτικώς, είτε μεμονωμένως, αφού πρόκειται για αυτοτελείς αξιώσεις και η θεμελίωση κάθε μιας από αυτές δεν προϋποθέτει αναγκαίως την ύπαρξη μιας των λοιπών (ΑΠ 1435/ 2013, ΑΠ 509/2013, ΑΠ 317/2013, ΑΠ 313/2013, ΑΠ 1355/2011). Εξάλλου το Δικαστήριο της ουσίας στα πλαίσια της διακριτικής εξουσίας, που έχει από το άρθρο 932 ΑΚ δύναται να καθορίσει το ύψος της χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ηθικής βλάβης ή ψυχικής οδύνης του δικαιούχου, με βάση τους οικείους προσδιοριστικούς παράγοντες, όπως είναι το πταίσμα του υποχρέου, το συντρέχον πταίσμα του δικαιούχου, η κοινωνική και η περιουσιακή κατάσταση των μερών. Ο προσδιορισμός από το Δικαστήριο της ουσίας του ύψους της χρηματικής ικανοποιήσεως δεν υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου, γιατί αναφέρεται στην εκτίμηση πραγμάτων. Αντιθέτως, η εκτίμηση του Δικαστηρίου της ουσίας ελέγχεται για πλημμέλεια εκ του αριθμού

1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, αν στα πλαίσια του προσδιορισμού αυτού έλαβε υπόψη γεγονότα, που δεν ήταν επιτρεπτό να συνεκτιμήσει για την κρίση του αυτή, διότι δεν δύνανται να επηρεάσουν το ύψος της χρηματικής ικανοποίησεως. Αντίθετα, το συντρέχον πταίσμα του οδηγού ενός από τα συγκρουσθέντα οχήματα δεν καταλογίζεται κατ' αρχήν στον επιβάτη του οχήματος, ο οποίος θανατώθηκε ή υπέστη σωματικές βλάβες, αν δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις της παρ. 2 του άρθρου 300 ΑΚ. Υπό την αντίθετη εκδοχή παραβιάζεται η διάταξη του άρθρου 932 ΑΚ (Ολ.ΑΠ 13/2002, ΑΠ 2083/2009). Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο δέχθηκε ανελέγκτως ως προκύψαντα από τις αποδείξεις τα παρακάτω κρίσιμα πραγματικά περιστατικά, αναφορικά με τα αγωγικά αιτήματα από τα άρθρα 932 και 931 ΑΚ: "...Ως προς το προσβαλλόμενο κονδύλιο της χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης θα πρέπει να σημειωθεί ότι ο ενάγων λόγω του τραυματισμού του εκ του ατυχήματος, του πόνου που ένοιωσε τόσο κατά τον χρόνο εκείνο όσο και μετέπειτα κατά το στάδιο της θεραπείας, του άγχους, της στενοχώριας κατά τον χρόνο της αναρρώσεώς του και της δυσκολίας που αντιμετώπιζε στις μετακινήσεις του, λαμβανομένων υπόψη και των συνθηκών του ατυχήματος, του μεγέθους και των συνεπειών του, του είδους και του βαθμού του πταίσματος του εναγομένου οδηγού, της κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης των διαδίκων μερών και των εν γένει περιστάσεων κρίνεται ότι θα πρέπει να καθορισθεί στο ποσό των 5.010 ευρώ, εκ των οποίων θα επιδικασθούν 5.000 ευρώ, εφόσον ο εκκαλών - ενάγων, για το υπόλοιπο ποσό επιφυλάσσεται να παραστεί ως πολιτικώς ενάγων στο ακροατήριο του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Τριπόλεως. Η εκκαλουμένη λοιπόν που αποτίμησε στο ποσό των 30.000 ευρώ τη χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης έσφαλε ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων και θα πρέπει να γίνει δεκτός ως βάσιμος κατ' ουσίαν ο συναφής λόγος έφεσης των εναγομένων. Ως προς την αξίωση που θεμελιώνεται στο άρθρο 931 ΑΚ, αποδείχθηκε ότι ο ενάγων κατά τον χρόνο του ατυχήματος ήταν ηλικίας 19 ετών. Εξ αιτίας άλλου, προγενεστέρου τροχαίου ατυχήματος, που συνέβη στις 14.11.2004, είχε τραυματισθεί στο δεξιό χέρι και σύμφωνα με την από 23.8.2006 ιατρική γνωμάτευση της πρωτοβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής του νομού Λακωνίας λόγω βαρείας λειτουργικής αδυναμίας δεξιάς άκρας χειρός είχε ποσοστό αναπηρίας 60% για πέντε χρόνια. Η ίδια πρωτοβάθμια Υγειονομική επιτροπή μετά τον νέο τραυματισμό του στις 7.6.2006 προσδιορίζει την αναπηρία του σε ποσοστό 65% για πέντε χρόνια, ενώ με το από 16.12.2009 έγγραφο της ίδιας Επιτροπής η αναπηρία του προσδιορίζεται σε ποσοστό 67% εφ' όρου ζωής λόγω "κάκωσης δεξιάς ποδοκνημικής και βαρείας μειονεκτικότητας δεξιάς άκρας χειρός", γεγονός που αποδεικνύει ότι η συνεπεία του ενδίκου ατυχήματος αναπηρία του προσδιορίζεται σε ποσοστό 7%. Το ποσοστό αυτό αναπηρίας δύναται να επηρεάσει το μέλλον του παθόντος και συγκεκριμένα την επαγγελματική, οικονομική και κοινωνική του ανέλιξη και γι' αυτό θα πρέπει να του επιδικασθεί αποζημίωση με βάση το άρθρο 931 ΑΚ το ποσό των 5.000 ευρώ, η δε προσβαλλομένη απόφαση που του επιδίκασε για την αιτία αυτή το ποσό των 20.000 ευρώ εσφαλμένα εκτίμησε τις αποδείξεις. Συνεπώς το συνολικό ποσό που οφείλεται στον ενάγοντα ανέρχεται σε 10.000 ευρώ...". Έτσι, όμως, που έκρινε το Εφετείο και ειδικότερα προκειμένου να καθορίσει το ποσό της χρηματικής ικανοποίησεως λόγω ηθικής βλάβης (άρθρο 932 ΑΚ) του αναιρεσείοντος, επιβάτη του προαναφερθέντος δικύκλου

μοτοποδηλάτου έλαβε υπόψη τον βαθμό συντρέχοντος πταισματος (50%) του οδηγού του δικύκλου μοτοποδηλάτου του συγκρουσθέντος με το φορηγό αυτοκίνητο, χωρίς όμως να δέχεται συγχρόνως ότι συντρέχον πταίσμα βαρύνει και τον ίδιο τον επιβάτη του δικύκλου ή ότι συνέτρεχε κατά νόμο περίπτωση, ώστε να δύναται να καταλογιστεί σ' αυτόν το συντρέχον πταίσμα του οδηγού του δικύκλου μοτοποδηλάτου, παραβίασε την διάταξη του άρθρου 932 ΑΚ, όπως βασιμώς προβάλλεται με τους εκ του άρθρου 559 αριθμ. 1 ΚΠολΔ δεύτερο και το πρώτο τμήμα του τρίτου λόγου της αναιρέσεως, οι οποίοι πρέπει να γίνουν δεκτοί. Εξ ετέρου, αναφορικά με το αγωγικό αίτημα της αποζημίωσης του άρθρου 931 ΑΚ το Εφετείο με τις ανωτέρω παραδοχές δεν παραβίασε την ως άνω διάταξη του άρθρου 931 ΑΚ, αφού ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε την εν λόγω διάταξη και διέλαβε στην απόφασή του σαφείς και επαρκείς αιτιολογίες στο κρίσιμο αυτό ζήτημα της συνδρομής των προϋποθέσεων της ΑΚ 931 και ορθά εφάρμοσε την διάταξη αυτή. Ειδικότερα διευκρινίζει ότι οι βλάβες αυτές του σώματος είναι διαρκείς και μόνιμες, επιφέρουν παραμόρφωση της εξωτερικής του εμφάνισης και αναπηρία και ότι θα έχουν μελλοντικά δυσμενείς επιδράσεις και επιπτώσεις στη ζωή του και συγκεκριμένα την οικονομική, επαγγελματική και κοινωνική εξέλιξή του. Επίσης διευκρινίζει ότι το ποσοστό αναπηρίας του από το ένδικο ατύχημα ανέρχεται σε 7%, ενώ από προηγούμενο ατύχημα είχε καταστεί ανάπηρος κατά ποσοστό 60%. Εξάλλου, με την επιδίκαση του ως άνω ποσού δεν παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, αφού το επιδικασθέν ποσό δεν υπολείπεται καταφανώς, ενόψει των γενόμενων δεκτών πραγματικών περιστατικών, των συνήθως επιδικαζόμενων σε παρόμοιες περιπτώσεις ποσών. Επομένως, ως προς την αγωγική αξίωση της αποζημίωσης του άρθρου 931 ΑΚ δεν υπέπεσε στην πλημμέλεια των αριθμών 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ γι' αυτό και είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι ο δεύτερος και το πρώτο τμήμα του τρίτου λόγου της αναιρέσεως. Περαιτέρω, με το δεύτερο τμήμα του τρίτου λόγου της αναιρέσεως προβάλλεται η αιτίαση ότι το Εφετείο δεν αιτιολογεί καθόλου γιατί το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο έσφαλε στην εκτίμηση των αποδείξεων, ενώ απλά αναφέρει τα ιατρικά έγγραφα όπως αντιφατικά ορίζει την μείωση του επιδικασθέντος σ' αυτόν ποσού από 50.000 ευρώ σε 10.000 ευρώ. Με τον λόγο αυτό υπό την επίφαση της πλημμέλειας του αριθμού 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλήττεται η κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας ως προς την εκτίμηση (ανάλυση και στάθμιση) των αποδείξεων, η οποία, όμως, είναι αναίρετικώς ανέλεγκτη και έτσι ο λόγος αυτός κατά το αντίστοιχο τμήμα του είναι απαράδεκτος (άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ).

Τέλος, ο πρώτος λόγος της ένδικης αναιρέσεως με τον οποίο πλήττεται η υπαιτιότητα των οδηγών των εμπλακέντων οχημάτων πρέπει ν' απορριφθεί ως απαράδεκτος, για έλλειψη εννόμου συμφέροντος στον αναιρεσιόντα επιβάτη του ενός εκ των δύο εμπλακέντων οχημάτων και συγκεκριμένα του με αριθμό κυκλ. ... δικύκλου μοτοποδηλάτου ως τρίτου, το οποίο (έννομο συμφέρον) πρέπει να υφίσταται κατ' άρθρο 556 παρ. 2 ΚΠολΔ τόσο κατά την άσκηση της αναίρεσης όσο και κατά τον χρόνο της συζήτησής της άλλως αυτή απορρίπτεται ως απαράδεκτη και αυτεπαγγέλτως (ΑΠ 1663/2010, ΑΠ 390/2009). Κατ' ακολουθία των ανωτέρω η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης, πρέπει να θεωρηθεί ως μη ασκηθείσα ως προς τους πρώτο και δεύτερο των αναιρεσιβλήτων και κατά παραδοχή του δεύτερου και πρώτου τμήματος του τρίτου λόγου αναίρεσης να αναιρεθεί εν μέρει η προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος, που αφορά την αγωγική αξίωση της χρηματικής ικανοποίησης, λόγω ηθικής βλάβης του

αναιρεσειόντος, να παραπεμφθεί η υπόθεση, κατά το αναιρούμενο τμήμα της, προς περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Δικαστήριο, συντιθέμενο από άλλους Δικαστές (άρθρο 580 παρ. 3 ΚΠολΔ) και να καταδικασθεί η τρίτη αναιρεσίβλητη στην πληρωμή της δικαστικής δαπάνης του αναιρεσειόντος, που κατέθεσε και προτάσεις (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται, ειδικότερα, στο διατακτικό. Τέλος, κατ' άρθρο 495 παρ. 4 εδ. ε' ΚΠολΔ, λόγω της νίκης του αναιρεσειόντος πρέπει να διαταχθεί η επιστροφή του παραβόλου σ' αυτόν.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Θεωρεί ως μη ασκηθείσα την από 10.9.2013 αίτηση αναίρεσης της 329/2010 απόφασης του Εφετείου Ναυπλίου, ως προς τους πρώτο και δεύτερη των αναιρεσιβλήτων, Κ. Κ. και Ω. Κ., αντίστοιχα.

Αναιρεί εν μέρει την ως άνω 329/2010 απόφαση του Εφετείου Ναυπλίου ως προς την τρίτη αναιρεσίβλητη, κατά το αναφερόμενο στο σκεπτικό μέρος. Παραπέμπει την υπόθεση, κατά το αναιρούμενο τμήμα της, για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Εφετείο, συντιθέμενο από άλλους Δικαστές.

Καταδικάζει την τρίτη αναιρεσίβλητη στην πληρωμή της δικαστικής δαπάνης του αναιρεσειόντος, την οποία ορίζει σε τρεις χιλιάδες (3.000,00) ευρώ.

Και

Διατάσσει την επιστροφή του παραβόλου στον καταθέσαντα αναιρεσειόντα.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 12 Ιανουαρίου 2018.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 5 Φεβρουαρίου 2018.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ